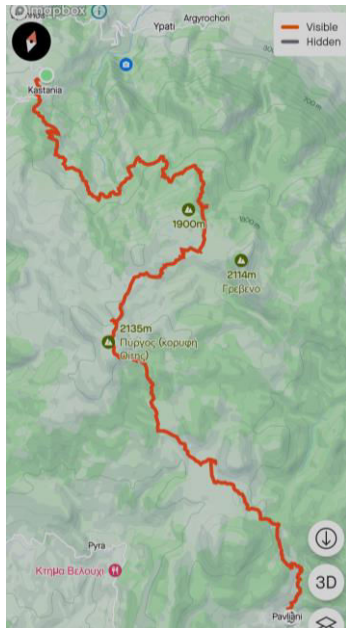

Διήμερη διάσχιση της Οίτης

Η εξόρμηση είχε αρχικά προγραμματιστεί για την Βερλίγκα του Λάκμου (Περιστερί). Τα χιόνια όμως πολλά όπως πληροφορηθήκαμε, αλλά και η πρόβλεψη για ισχυρές βροχοπτώσεις δεν έκαναν εφικτή την πρόσβαση στην περίφημη αυτή πηγή του Αχελώου. Για τον λόγο αυτό αποφασίστηκε η διάσχιση του όρους Οίτη, το οποίο ο Σύλλογός μας έχει επισκεφθεί άλλες 3 φορές. Κάθε φορά το χωριό Παύλιανη αποτελούσε την αρχή των επισκέψεών μας στο βουνό αυτό. Ποτέ όμως δεν έγινε μια ολοκληρωμένη διάσχιση.

Στις 11 Μαΐου 2023 φτάσαμε, περνώντας από την Υπάτη, στο χωριό Καστανιά με σκοπό την άλλη ημέρα να καταλήξουμε αυτή τη φορά στην Παύλιανη. Η Οίτη, το βουνό αυτό του μύθου, του νάρκισσου και των λουλουδιασμένων λιβαδιών, την εποχή αυτή πανέμορφο, μας παρουσίασε τον καλύτερο εαυτό του με τα θαλερά ελατοδάση, τα χλοασμένα οροπέδια (λιβάδια), τις πολλές πηγές, τα ρυάκια και τις ομαλές κορυφές του που σε πολλά σημεία ήταν φορτωμένες με πάλευκο χιόνι.

Από την Καστανιά με πορεία 6 ωρών σε δασικό χωματόδρομο και αφού περάσαμε τη θέση «Τράπεζα» όπου και το καταφύγιο καταφύγιο του ΕΟΣ Λαμίας, φτάσαμε στις περίφημες «Λιβαδιές». Εκεί, κάτω από συστάδα ελάτης διανυκτερεύσαμε κοντά στις πανέμορφες αλπικές λιμνούλες όπου για μια ακόμη

φορά είχαμε την ευκαιρία να παρατηρήσουμε τους τρίτωνες (*Ichtyosaura alpestris*) που αφθονούν εκεί. Με λύπη είδαμε την πετρόκτιστη πηγή που εκεί κοντά βρίσκεται να είναι παραμελημένη, χωρίς νερό όπως παραμελημένο ήταν και το

καταφύγιο που λίγο πριν συναντήσαμε. Σε ένα τόσο όμορφο σκηνικό, με την κορυφή Γρεβενό στα βόρεια και τις άλλες κορυφές, την Αλύκαινα στα ανατολικά, το Σέμπι στα δυτικά και τον Πύργο στα νότια, είναι κρίμα να βλέπει κανείς την εγκατάλειψη αυτή. Οι σκηνές στήθηκαν κάτω από τα έλατα για να προφυλαχτούμε από τον αέρα και την υγρασία. Η περιδιάβαση στο οροπέδιο μας έδωσε την ευκαιρία να θαυμάσουμε τους πολύχρωμους τάπητες από τα άνθη νεραγκούλας, πανσέδων, "μη με λησμόνει" πρίμουλες κ.ά. Η παρουσία «λιμνίου», πρόσκαιρης

Την επόμενη ημέρα αρκετά πρωΐ και αφήνοντας αριστερά μας την πηγή του Καλόγερου ήμασταν έτοιμοι για την πορεία προς την κορυφή. Έτσι, ανηφορίζοντας σε χωματόδρομο φτάσαμε σε αρχή μονοπατιού αριστερά όπου ανάμεσα σε χιόνια,

νερά που τρέχουν, πανέμορφους *Crocus velouchensis*, που αναδύονται λογχίζοντας

το λεπτό στρώμα του χιονιού, βρεθήκαμε σε διάσελο όπου, αφήνοντας προσωρινά τα σακίδια μας, κατηφορίσαμε αναζητώντας αθέατη, κυριολεκτικά μυστική πηγή που μας ανεφοδίασε με κρύο νερό. Μπροστά μας πλέον είναι ράχη που στο κοίλο σημείο της είναι γεμάτη χιόνια και πίσω της αφού την ανεβούμε βρίσκεται η ψηλότερη κορυφή της Οίτης, Πύργος (2152μ). Οι πιο

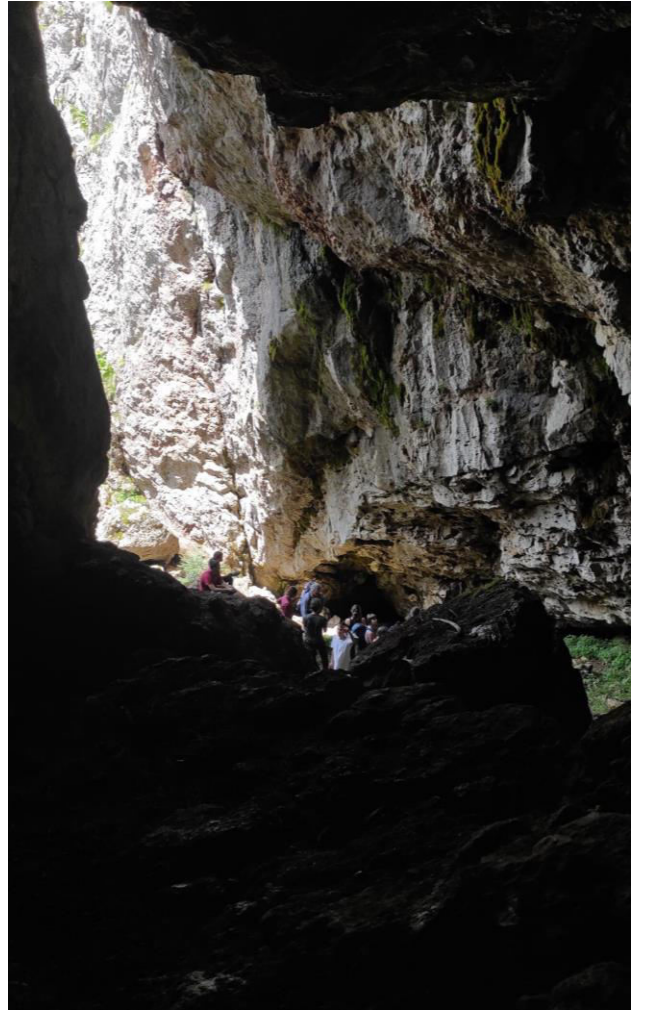
τολμηροί δοκίμασαν να γλιστρήσουν από την αρχή μέχρι τα ριζά της χιονισμένης αυτής ράχης, με επιφωνήματα και χαρούμενες φωνές και αλαλαγμούς. Σύντομα ήμασταν όλοι στην κορυφή από όπου είχαμε την ευκαιρία να θαυμάσουμε τις γύρω

κορυφές του Παρνασσού, της Γκιώνας, των Βαρδουσίων, της Οξιάς, της Όθρυος, του Καλλίδρομου μέχρι και του μακρινού Τυμφρηστού (Βελούχι). Η καθιερωμένη

φωτογραφία στην κορυφή και αρχίσαμε να κατηφορίζουμε σε σηματοδοτημένη ευτυχώς διαδρομή, η οποία αρκετά απαιτητική σε μερικά σημεία μας έφερε μετά από 3 τουλάχιστον ώρες μέχρι το Ρηνιόρεμα, απομονωμένο πανέμορφο οροπέδιο με πηγή που τροφοδοτεί και αυτή το Ρηνιόρεμα, που κυλά κατηφορίζοντας προς τον Μόρνο. Η πορεία συνεχίζει και φτάνει στην περίφημη είσοδο της Καταβόθρας την οποία δυστυχώς μια αργοπορημένη ομάδα δεν μπόρεσε να δει καθόσον ο χρόνος περνούσε και η πορεία μέχρι την Παύλιανη απαιτούσε ακόμη ώρες. Στην πάντα φιλόξενη Παύλιανη, με τις πολλές ταβέρνες, ξεκουραστήκαμε από την πολύωρη, γεμάτη όμως με ωραίες εικόνες πορεία.

Τελικά, η τελευταίας στιγμής αλλαγή του προορισμού, αντί για την Βερλίγκα στο όρος Οίτη, αποδείχθηκε μια άριστη απόφαση η οποία θα γεμίζει το περιεχόμενο των αναμνήσεων μας για πολύ ακόμη. Αναμνήσεις που πέραν των άλλων

περιλαμβάνουν το γρήγορο τρέξιμο του ζαρκαδιού, τη νευρικά τεθλασμένη κίνηση του σκίουρου, τη σαστισμένη σαλαμάνδρα, το κλείσιμο του ματιού(!) του τρίτωνα και το φοβιστικό «οο-οουουου» του λύκου τη νύχτα.

Επιμέλεια κειμένου

Ν.Γ. Εμμανουήλ, Ομότιμος Καθηγητής
Δρ Ε.Ν. Πάνου, Ε.Δι.Π.

Οι φωτογραφίες επιλέχθηκαν μεταξύ των πολλών που αποτύπωσαν τα μέλη του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α.: Αγαλόπουλος Νικόλας, Αγγελιουδάκης Θοδωρής, Βεντούρη Νεφέλη, Ιωάννου Ιωάννα, Κυριάκου Χρήστος, Κωτούλας Πέτρος, Μανιάτη Θεοδώρα, Μπεθάνη Ελένη, Πάνου Ελένη, Περβολιανάκης Δημήτρης, Πολυμίλης Κωνσταντίνος, Ραφτοπούλου Μαρία, Χερουβείμ Ελεάνα.

